

Kr 10,-

STOL PÅ EIGNE KREFTER

Sei nei til EF!

Utgjeve av Noregs Kommunistiske
Studentforbund
1990

DETTE HEFTET INNEHELD:

Føreord	s. 1
Bakgrunnen for danninga av EF	s. 2
EF vil verta ei imperialistisk supermakt	s. 10
Nasjonal sjølvråderett	s. 18
EF og Aust-Europa	s. 24
EFs indre marknad	s. 30
Utdanning, forskning og EF	s. 37
Stol på egne krefter - sei nei til EF!	s. 46

FØREORD

Spørsmålet om norsk EF-tilpassing og norsk EF-medlemskap er eit av dei aller viktigaste politiske spørsmåla folk i Noreg står andsynes. For EF-spørsmålet er ikkje berre ei einskild dagspolitisk sak, men eit spørsmål om vegval og verdival for framtida - for oss sjølve og for dei som kjem etter oss. Vel me EF er råmene lagt for utviklinga av det norske samfunnet frametter, og vel me EF har me valt kva for politiske krefter i verda me vil stø.

NKS gir ut dette heftet om EF-spørsmålet fordi me ynskjer å vera med på å gjera det synleg kva slags val me no står andsynes. Heftet inneheld ei samling artiklar, som sjølvsgatt berre er brokkar av EF-spørsmålet, men som syner kva som er dei viktigaste årsakene til at NKS meiner Noreg må velja ei framtid utanfor EF.

Kampen mot EF-tilpassing og EF-medlemskap er i gang. Skal me kunna stogga makta i Noreg på deira veg til EF må ein handla no. Og det må skje gjennom ei sterk folkerørsle. NKS vonar at dette heftet kan vere ein lekk i arbeidet med å få fleire til å ta aktivt standpunkt mot EF - og til å ta del i folkerørsla som no veks fram.

NKS er ein studentorganisasjon - og me oppmodar serskilt studentar til å ta del i EF-kampen. For som studentar står me andsynes eit anna viktig val: vil me nytta utdanninga vår og kunnskapen vår for dei som ynskjer at Noreg skal verta ein del av EF - eller for ein kamp mot desse kreftene. Vil me verta dei nye " europeiske intellektuelle " - eller vil me nytta kunnskapane våre i eit arbeid for å skapa ei framtid utanfor EF - tufta på andre verdival enn dei EF er bygd på?

I det ligg vår oppmodning til dykk.

Noregs Kommunistiske Studentforbund
Oslo, oktober 1990

BAKGRUNNEN FOR DANNINGA AV EF

I 1957 vart den såkalla "Romatraktaten" underskriven av Vest-Tyskland, Frankrike, BeNeLux-landa og Italia. Denne avtala kan kallast for EF sin "grunnlov" og underteikninga av han var starten på det organisatoriske arbeidet med å "forma" dei europeiske landa (i fyste rekkje Vest-Europa) til ei eige, sjølvstendig økonomisk og militær stormaktsblokk. Eit politisk mål for samanslutnaden var òg ein gong i relativt nær framtid å verta ein føderasjon.

Kva var det som låg til grunn for EF-samarbeidet? Kva var og er framleis, drivkreftene i og bak EF?

Me vil i denne artikkelen serskilt ta føre oss åra like før og like etter Romatraktaten vart vedteken. Det vil seia det tidsrommet som i sin heilskap kan kallast planleggjings- og oppskipingsfasen til EF (tida frå byrjinga av 50-talet til tiårsskiftet mellom 60-og 70-talet).

Den maktpolitiske tilstanden i verda ved inngangen til 1950-talet

Etter den andre verdskrigen låg Europa i ruinar. Ikkje berre materielt, men òg militært og økonomisk. USA, som hadde vore skjerma for krigshandlingar på eige kontinent, hadde under krigen, og ikkje minst på grunn av han, vakse til den fremste økonomiske stormakta i verda. Industrielt/teknologisk hadde dei eit forsprang på resten av verda og militært var dei enno dei einaste som hadde kjernefysiske våpen.

Det var likevel viktig for USA å få Europa snøgt på fote att. Dei europeiske landa var dei viktigaste handelspart-narane til USA som trong avsetnad på andre varer etter at

krigsproduksjonen vart stogga. Eit anna viktig moment var òg å sikra seg "kontroll" over Europa før Sovjet gjorde det. Sovjet, som på grunn av sitt ideologiske grunnlag og sin innsats i krigen vart USA sin fremste fiende og tevlar om verdsherredømet, avviste då òg å akseptera Marshall-planen som var USA sitt "tilbod" om hjelp til attreising av Europa. Dette avdi dei meinte han blanda seg inn i indre avgjerder og ville splitta Europa i to, dei som godtok han og dei som ikkje gjorde det. Det same avslaget gjorde landa i Aust-Europa. I staden vart Comecon oppretta.

I vest auka kommunist-frykta/jakta på grunnlag av at ein meinte at det fyrste landområdet Sovjet ville annektera etter Aust-Europa var Vest-Europa, anten som lekk i spreining av verdsrevolusjonen eller for å tryggja eigne nasjonale interesser mot motparten. Dette var tankane bak skipinga av NATO i 1949.

Situasjonen i Europa i etterkrigstida

Delinga i Aust- og Vest-Europa var det fyrste handfaste prøvet på den kalde krigen. I aust vart landa etter kvart mest reine satellittstatar for Sovjet, medan dei såkalla frie landa i vest vart sers avhengige av USA, både økonomisk og ikkje minst tryggleikspolitisk. Denne nære bindinga til USA skulle då òg syna seg å spela ei viktig rolle ved skipinga av EF.

Europeisk samarbeid før EF

"Aldri meir krig i Europa" (serskilt mellom Frankrike og Tyskland) var ei viktig politisk parole etter andre verds-krigen. Det som skulle hindra krig, meinte mange, var auka samhandel og nærare økonomisk samarbeid og integrasjon. Dette førte til skipinga av den Europeiske Kol- og Stål Unionen i 1951. Dette samarbeidet galdt dei same seks landa som seks år seinare skreiv under Romatraktaten. I tillegg hadde ein alt i 1948 oppretta

OEEC (Organisation for European Economical Cooperation), det som seinare vart til OECD. I 1949 hadde ein òg fått Europarådet som nærast var eit "resultat" av den kalde krigen, i og med at det var tufta på anti-kommunisme. Ein fekk den internasjonale domstolen i Haag, og BeNeLux-landa gjekk saman i ein tollunion. Alt dette kan sjåast på som steg på vegen før organisasjonar som både EF og EFTA.

EF vert grunnlagt

Underskrivinga av Romatraktaten innebar for det fyrste eit europeisk atomenergifelleskap (EURATOM) og eit, hovud-sakleg, økonomisk samarbeid som i fremste rekkje slo fast at ein tollunion skulle opprettast mellom landa (EEC = European Economic Cooperation).

Frå Sovjet møtte denne tollunionen sterk motstand, noko som nok hadde samband med at handelen mellom EF-landa og Sovjet hadde auka sterkt på slutten av 50-talet. USA oppmoda til meir samarbeid mellom dei europeiske landa. Mykje av same årsak som at Sovjet var mot det, men at amerikansk industri alt var godt etablert innanfor dei nye tollgrensene, spelte nok og ei rolle. Dessutan var Europa enno så bunde til USA at det førebels ikkje representerte nokon økonomisk "fare" for dei. Sist men ikkje minst prioriterte nok USA NATO-samarbeidet høgast så lenge den kalde krigen herja.

Når det galdt reaksjonar frå andre land i Europa, så var Storbritannia, Danmark, Sverige, Sveits, Noreg, Austerrike og Portugal mot ein tollunion og ville heller ha eit europeisk frihandelsområde (EFTA = European Free Trade Area).

Eit mål ved opprettinga av EF var å attreisa dei euro-peiske statane til stormakter. Mot økonomiske einingar som USA og Sovjet, og i den situasjonen Europa fann seg i, var dette berre mogleg gjennom eit samarbeid.

Etter krigen hadde både dei sterkaste statane i Europa mist stillinga si. Tyskland hadde tapt krigen med alle dei følgjene det fekk. Storbritannia var mellom sigerherrane, men var sterkt merkt av krigen. I tillegg rakna imperiet. Koloniane reiv seg laus og vart sjølvstendige. No galdt det for Europa, i kamp med supermaktene, å sikra seg så store marknader som mogleg og politisk kontroll i den "frigjorde" 3.verda. Ny-kolonialismen stod for døra.

Det ligg òg andre former for eurosjåvinisme i dette med å attreisa Europa som eit maktsentrum, nemleg ynskjet om å få att prestisjen ved å kunne kalla seg sjølv sivilisasjonen si vogge, kulturell høgborg o.l.(Noko som hang saman ved Europa sin posisjon både lenge før, og ikkje minst under koloni-seringa).

For det tredje er det òg klårt at opprettinga av EF var og er eit spørsmål om å ha hegemoniet i Europa. Eit synleg prov på det var DeGaulles (Frankrike) sitt kategoriske nei til Storbritannias søknad om medlemskap både i 1961 og '62 (Den same maktkampen er òg sers synleg no med Frankrike, Tyskland og Storbritannia som hovudaktørar). Den som hadde/har mest å seia i EF kontrollerer ein stor og viktig del av Europa.

Det kan jo òg, i ei bisetning, nemnast at ynskjet om å samla Europa til ei eining langt frå er ei ny ovring. Det hadde jo òg den siste krigen prova (det var ei årsak til at land som t.d. Noreg ville stå utanfor EF i fyrste omgang). Frå Romarriket og fram til Hitler-Tyskland finst det fleire døme på freistnader på å samla Europa med makt. Det finst òg nokre få " fredlege " freistnader. EF kan syna seg å verta den fyrste freistnaden på ei slik samling som vert ført til endes.

Den siste årsaka me skal ta opp skal me handsama nærare i eit eige avsnitt sidan ho fekk meir å seia etter kvart. Det handlar nemleg om dei aukande interesse motsetnadene mellom Europa og USA.

Straumdraga snur i Europa

I byrjinga var ikkje interessekonfliktane mellom USA og Europa så tydelege. Det skulle vel ha kome fram av det som står ovanfor. Europa var bunden til USA og omvendt, men det var USA som var i posisjon til å setja premissa for "samarbeidet". 50-åra bar då òg preg av at USA (ikkje minst i Noreg) hadde status som eit førebilete på den vellukka kapitalismen ("look to America").

Utover 60-talet skulle haldningane til USA likevel endra seg ein del.

Den kalde krigen nådde klimaks med Cuba-krisa i 1962. Etter dette kom det, i Europa, eit (gradvis meir og meir sentralt) skifte i argumentasjonen for EF og Europeisk integrasjon økonomisk og politisk.

I tida like etter krigen og eit ti-år frametter var det tryggleikspolitikken som var det sentrale. Etterkvart som den kalde krigen og spenninga mellom blokkene avtok, snudde argumentasjonen seg mot det amerikanske økonomiske og teknologiske hegemoniet. Om ikkje Europa rusta seg mot dette ville me verta endå meir bundne av USA. Ein var òg merksam på den effektive oppbygginga og økonomiske voksteren i Japan etter krigen, og i tillegg byrja ein å ana at Kina kunne utvikla seg til ei stormakt. Ut frå eit slikt bilete av verda ville Europa koma heilt i bakevja. Samstundes freista ein alt no å koma seg inn på marknadene i Aust-Europa, noko som ville verta lettare med eit meir ubunde tilhøve til USA.

Årsakene til skiftet i Europa

Her er det snakk om fleire faktorar som spelar saman. For det fyrste har ein det tryggleikspolitiske momentet, som nemnt ovanfor. Eit poeng knytt til dette momentet er at ein "fek" dei såkalla "revisjonistane" innanfor NATO. Her var det ulike

nyansar, men den franske presidenten DeGaulles var ein av dei som markerte seg sterkt. Han var mellom dei som meinte at strategiane innanfor forsvarsalliansen måtte endrast og kjempa for at Europa skulle ha ei friare stilling. Då dette ikkje vann fram trekte då òg Frankrike seg ut av den militære overkommandoen til NATO.

For det andre heng det i hop med konfliktane innanfor kapitalismen. Sjølv om hovudmotseiinga i verda hadde stått mellom det sosialistiske Sovjet og det kapitalistiske Vesten (med USA fremst), var ikkje stillinga slik lenger.

" Kontrarevolusjonen " sigra i Sovjet, som etter kvart vart ein meir og meir sosialimperialistisk stat. Europa byrja å koma seg etter krigen, og fann ut at dei på lengre sikt ville tena på å ha eit betre og nærare tihøve til Aust-Europa. Kampen om den tredje verda stod òg, som tidlegare nemnt, sers sentralt. No galdt det å sikra seg dei største og beste delane av verdsmarknaden på alle område (jfr. til dømes den oppdelinga av Midt-Austen som vart gjort etter krigen): for å sikra seg oljeressursane og for å laga ein eigen stat for jødane i Europa, som me no kan sjå dei tragiske resultata av. Saman med dette andre punktet heng òg punkt tre, som går ut på kven det var som sat med makta i Europa og i EF. Her kan ein jamføra med det me har skrive om årsakene til danninga av EF.

Opprettinga av EF var ikkje resultatet av eit massivt folkekrav etter ein opprivande krig på grunn av frykt for ein ny krig. Opprettinga av EF var ein lekk i det europeiske storborgarskapet sin strategi for å hevda seg på den internasjonale vare- og pengemarknaden, og eit maktpolitisk trekk frå statsleiingar for å få meir å seia både i Europa og i verdspolitikken. Det vil med andre ord seia at i EF var det kapitalmakta, storpolitikarar med maktpolitiske ambisjonar og etter kvart eit stendig veksande byråkrati som styrte, og som framleis gjer det.

Det skulle vel òg fortelja at EF langt frå var tenkt som, i endå mindre har vorte og aldri kjem til å verta eit slikt sosialdemokratisk lukkeland som mellom anna norske sosialdemokratar vil ha det til.

EF har alltid vore og vert faktisk i stendig sterkare grad kapitalkreftene, og i fremste rekkje dei store monopola (fleirnasjonale selskap) sin reidskap. Som eit fri-rom i Europa kor dei kan operera og ekspandera utover heile verda mot interessene til folk flest; i motsetnad til dei som mister arbeidet både innanfor industri og primærnæringar på grunn av at dei er konkurrert ut av større selskap, eller vert rasjonalisert bort som fylgje av stordrift; eller i motsetnad til utdanningsøkjande som får eit snevrare og dårlegare heilskapleg utdanningstilbod; i motsetnad til dei som treng offentlege trygdeytingar eller helse- og sosialhjelp, som vert privatisert eller fjerna osb.

EF VIL VERTA EI IMPERIALISTISK SUPERMAKT

" I historias lange lys kan det europeiske fellesskap sees som en bestrebelse på å lege sårene og gjenerobre makta over Europa og den tredje verden " skreiv Johan Galtung i ein kronikk i Klassekampen 7.9.89.

Fortid som kolonimakter

Galtung peikar på at tyngdepunktet i EF er det nordvestlege hjørne i Europa, som heilt sidan den industrielle revolusjonen har vore den desidert sterkaste delen av Europa. Og han viser til at EF i all hovudsak er ei samanslutning av dei tidlegare kolonimaktene i Europa. Fem av dei seks fyrste EF-landa; Frankrike, Tyskland, Belgia, Nederland og Italia, og tre av dei seks seinare medlemslanda; England, Spania og Portugal har alle hatt ei fortid som kolonimakter i Asia, Afrika eller Sør-Amerika. Sidan 1500-talet har desse landa i tur og orden vore handelsøkonomiske eller industriøkonomiske stormakter som har høsta verdier i sine koloniar og i andre land i Europa.

Etter den 2.verdskrigen opplevde desse landa at posisjonen deira i verda vart alvorleg svekka: Aust-Europa vart sosialistisk og kom under sterk innverknad frå Sovjetunionen. Koloniane kjempa seg til nasjonalt sjølvstende. Og andre land enn dei europeiske voks etter kvart fram som verdas nye økonomiske stormakter: fyrst USA og seinare Japan. Dei tidlegare stormaktene i Europa fekk no ikkje den same økonomiske vinsten ut av Europa og den 3.verda som dei hadde gjort tidlegare. Ei samling av desse landa sto fram som ein reidskap for å møte dei problema den nye situasjonen hadde skapt. Det statane ikkje lenger kunne klara åleine kunne dei kanskje klara saman?

Den indre marknaden er ein reidskap for monopola

På '70- og '80-talet opplevde EF stagnerande samhandel og problem i høve til tevlinga med Japan og USA. Vonene om kva EF skulle ha å seia for posisjonane til dei tidlegare stor-maktene vart ikkje oppfylt. Mange meinte årsaka til dette var at medlemslanda ikkje fylgde opp Roma-traktaten i praksis. EF-kommisjonenens løysing var planen om ein indre marknad i 1992. Målet for prosjektet den indre marknaden er å styrkje EF-landa i tevlinga om økonomisk dominans i verda. At dette er målet er ikkje omtvista; til dømes heiter det i den norske stortingsmeldinga "Om Norge, EF og europeisk samarbeid frå 1977" (St. meld. nr. 61, 1986-87) at "Skillene mellom de nasjonale markedene i Vest-Europa har bidratt til at EF har tapt konkurranseevne og blitt hengende etter i den teknologiske utviklingen sammenlignet med store enhetlige markeder som USA og Japan. For å møte denne utfordringen har EF-kommisjonen lansert en industristrategi for vekst og sysselsetting basert på to hovedelementer: Etableringen av et indre marked, og satsing på forskning og et omfattende teknologisamarbeid" (s.30).

Innføringa av den indre marknaden tyder fjerning av alle nasjonale lover, skattar, avgifter, produktreglar og anna som hindrar den frie flyten av kapital over grensene. Konsekvensen er at dei store selskapa i EF kan verta enda større gjennom å samla produksjonen, sleppa avgifter og reglar om produktkvalitet og arbeidsmiljø og gjennom å fusjonera med og kjøpe opp konkurrerande selskap i andre EF-land. Den indre marknaden styrker m.a.o. dei europeiske monopola. Men så er da òg den indre marknaden desse monopolas prosjekt. Idéen om den indre marknaden kom frå organisasjonen "the Roundtable of European Industrialists" - ei samling av direktørane i dei største industriselskapa i Vest-Europa.

Monopola og imperialismen

Nett konsentrasjon av produksjon i store monopol er kjernen i den imperialistiske kapitalistiske verdsøkonomien. Lenin skildrar dette i boka " Imperialismen - det høgaste stadiet i kapitalismen " frå 1916. Han skriv at imperialismen syner seg ved; 1) at konsentrasjonen av kapital har nådd eit utviklingsnivå som har skapt monopol, som spelar ei avgjerande rolle i det økonomiske livet; 2) samansmelting av bankkapital og industrikapital som har skapt ein finanskapital/finans-oligarki; 3) kapitaleksport vert til skilnad frå vareeksport serskilt viktig; 4) det utviklar seg internasjonale monopolsamanslutningar av kapitalistar som deler verda mellom seg; 5) den territorielle oppdelinga av verda mellom dei største kapitalistiske statane er fullført, og kampen om omfordelinga har starta.

Dei store monopolane som skaper og tener på EFs indre marknad er uttrykket for den europeiske kapitalen si imperialistiske verksemd. Dei styrkjer seg no for å ta opp kampen mot kapitalen i USA og Japan i kapplaupe om marknader og investeringsområde. Målet er verdiane som vert skapt i den 3. verda og i landa i Europas ytterkant: Aust-Europa, Noreg og andre. Ofra i denne kampen om omfordeling er folkemassane i verda som skaper verdiane gjennom arbeidet sitt. Desse vert utbytta og kua for at dei store monopola skal få sin profitt.

EF som politisk og militær union

Den indre marknaden er ein av reidskapane for å styrkje dei europeiske monopola i høve til USA og Japan. Men heller ikkje dette er nok for dei europeiske direktørane. Neste steg i utviklingsprosessen er ein politisk og militær union. På eit møte i april 1990 kom statssjefane i EF-landa med den s.k. Dublin-erklæringa der målet om ein politisk union vart klarare uttrykt enn nokon gong før. Kjernen i erklæringa er at den indre marknaden ikkje er tilstrekkeleg til å byggja ut EF i dagens

internasjonale situasjon. I tillegg til dei fire " fridomane " må EF ha ein sams utanriks- og tryggjings-politikk; m.a.o. ein politisk union bygd på ein militær allianse. Om monopola i EF skal ha dei same vilkåra som motteklarane i Japan og USA treng dei å skapa EF om til ei politisk og militær supermakt som kan vera med å skapa og trygga den posisjonen dei vonar å nå i verda. Den militære alliansen som skal vera i stand til å setje makt bak EF-kapitalen sine interesser i den 3.verda har me sett konturane av i samband med Golfkrisa. Her vart Vestunionen (skipa av dei europeiske Nato-landa) nytta som militær eining for EFs interesser. Vestunionen er av mange (serskilt Frankrike) tenkt gjort om til EFs militærallianse, ubunden av, men førebels innanfor, Nato.

EF vert ei imperialistisk supermakt

Ved å skapa ein sams marknad i EF, og ved å skipa ein politisk og militær union - søkjer EF-landa å gjera EF om til ei supermakt på line med USA og Sovjet. Dette er ein lekk i "en bestrebelse på å lege sårene og gjenerobre makta over Europa og den tredje verda" for på nytt å nytta orda til Johan Galtung.

Er dette ein målsetnad Noreg bør stø? Bør me ta del i eit prosjekt som har som ynskje å ta att dei tidlegare europeiske kolonimaktene sin "plass i sola". Bør me ta del i arbeidet for å styrkja dei europeiske monopola så dei skal kunne tilrana seg verdiane som vert skapt av folk i den 3.verda? Nei, seier me. Europeisk imperialisme har gitt verda krig, sult og naud før. Skal verda ha nokon framtid må imperialismen knusast, ikkje styrkjast.

Folk i Noreg har eit val: skal me la oss fanga av euro - sjåvinismen og verta del av ei imperialistisk supermakt, eller skal me stø landa i den 3.verda som kjempar mot utbyttinga, svolt og øydeleggjingane som imperialismen skapar? Ikkje minst dette er det EF-kampen handlar om.

" Festung Europa "

Økonomisk utbytting av den 3.verda er den eine sida av EF's imperialistiske politikk. Den andre sida er stenging av Europas grenser mot menneske frå den 3.verda som vert tvungne ut på vandring på grunn av dei rike landa sine herjingar i sør. Svart arbeidskraft skal verta utbytta av europeiske monopol i sine heimland - då vert profitten størst. Derfor har EF-landa (som Noreg i dag) ei innvandringsregulering som skal sikra at folk frå den 3.verda ikkje kjem inn i landa i nord.

Nokre menneske frå den 3.verda bur alt i EF-land. Og nokre få vil koma som flyktningar. Desse vert møtt med ei ekstrem undertrykking og plassert som den aller mest utbytta del av arbeiderklassen i Europa. Granskingar syner at svarte arbeidarar har elendige arbeidstilhøve, lang arbeidstid og låg løn og dei er dei fyrste som vert kasta ut i arbeidsløyse når slike tider kjem.

EF har i den siste tida kvesst dei reidskapene som skal tryggja at EF vert ein "festung Europa" og tryggja kontrollen over folk frå den 3.verda som bur i EF-land. Nyleg vart den s.k. Schengen-avtala og EF's asylkonvensjon vedteken. Schengen-avtala inneheld reglar om forsterking av ytter-grensene, lik visumpolitikk, reglar om at innreise i eit av dei landa som har underteikna avtala kan verta nekta dersom det ligg føre negative opplysningar om personen i eit av dei andre landa, reglar om at transportselskap kan verta bøtelagt dersom dei fraktar personar utan naudsynte papir, om at utlendingar som ikkje fyller krava til opphald i det landet der dei er, kan verta utvist frå heile Schengen-området og om at asylsøkjjarar berre har høve til å søkja asyl i det fyrste land dei kjem til, samt at avgjerda i saka er bindande for alle dei andre landa. Ein skal laga ein sams database med opplysningar om asylsøkjjarane, styrkja politisamarbeidet og tilsetja meir personell.

I EF's asylkonvensjon er det vedteke at landa pliktar å godkjenna eit asylvedtak gjort i eit anna konvensjonsland. Tidlegare kunna asylsøklarar prøva saka si fleire stader, av di landa hadde ulike reglar. Denne nye ordninga vil tvinga fram ein sams asylpolitikk i alle konvensjonslanda - ein politikk på lågaste nivå, av di inkje land vil ha ordningar som gjer at alle asylsøklarane kjem til dei av di dei har dei beste reglane.

I tillegg til alt dette arbeider òg ei gruppe kalla Trevi-gruppa med EF's innvandringspolitikk. Trevi-gruppa har terrorisme, radikalisme, ekstremisme og vald (!) som arbeidsoppgåver, og har som mål å kjempa mot internasjonale brotsverk, opprør og motstand, og å organisera ein effektiv innvandringskontroll. Eit mål er at kontrollen ved dei indre grensene skal verta erstatta med mobile EF-patruljar som fritt kan reisa over grensene for å kontrollera korleis folk rører på seg. Her er det òg kome framlegg om ein sams databank.

I EF rådar som kjent prinsippet om at folk fritt kan reisa frå eit land til eit anna, og at dei kan busetja seg i andre EF land om dei vil. Men denne fridomen gjeld ikkje alle! Han gjeld berre dei som er statsborgarar i eit EF-land, og ikkje dei andre som bur i desse landa. Dette inneber t.d. at dei fleste framandarbeidarane og familiane deira ikkje kan flytta på seg når arbeidsløyse og andre tilhøve gjer at andre folk flyttar over landegrensane. Dei er tvinga til å verta verande der dei er. Ein kan lett tenkja seg at mange arbeids-gjevarar vil utnytta dette til det det er verd - med omsyn til å gje lågare løn og og dårlegare arbeidstilhøve til dei arbeidarane som ikkje kan truga med at dei reiser ein annan stad om ikkje tilhøva betrar seg.

Det imperialistiske økonomiske systemet treng eit rasistisk verdsbilete og eit rasistiske menneskesyn for å oppretthalda makta til å utbytta folk og nasjonar i den 3.verda. Denne rasistiske ideologien ser me vert styrkt i Europa i dag. Eurosjuvinisme og rasistisk ideologi går hand i hand. Voksteren

av EF som ei imperialistisk supermakt vil styrkja denne utviklinga. Om me vil slåss for ei verd utan imperialistisk og rasistisk undertrykking og utbytting må me derfor venda ryggen til EF, og retta andletet mot landa i sør.

Gullgraving under spansk styre. Fra Theodore de Bry, Historia Americae, 1590-1634

NASJONAL SJØLVRÅDERETT

I Aust-Europa kjempa dei aust-europeiske nasjonane seg fri frå det sovjetiske jarn-grepet. Det norske borgarskapet og mange norske politikarar jubla. No vil dei same jublande folka selja - eller gje bort - vår nasjonale suverenitet til ei anna stormakt, EF. Med dette fylgjer dei ein norsk trend som ein kan føra attende til einskilde norske politikarar og stormenn i Noreg i 1536: Ein sel sjela si for å eta kirsebær med dei store på kontinentet. Det er dette som er provinsialisme....

No som EF utviklar seg mot ein sams marknad og politisk union, ser det ikkje ut til at skiljet mellom USA og EF vil vera så stort - skilnaden er tilsynelatande 100 millionar menneske. Men slik er det ikkje. Den europeiske saga og den nord-amerikanske er heilt ulike. USA vart bygd opp som stat gjennom innflytting og nybyggjarverksemd etter at indianarane vart knust. Den europeiske saga handlar om byggjinga av små nasjonar. På dette kontinentet voks det fram nasjonar som bygde nasjonalstatar. Det er desse nasjonalstatane EF vil knusa ved å riva i sund dei banda - økonomiske, politiske og kulturelle - som på ymse vis bind dei ulike europeiske folka saman.

Det europeiske borgarskapet meiner dette er progressivt: no har nasjonane utspelt si rolle; no er dei ein hemske for vidare utvikling; derfor må dei vekk. Slik resonnerer dei. Vår påstand er den motsette: no, like mykje som i 1814 og 1905, er nasjonane bolverk mot imperialismen. Det å riva sund dei økonomiske, politiske og kulturelle nasjonsgrensene i Europa tener berre EF-imperialismen.

Omgrepet *nasjon* nyttar ein gjerne om eit folk som bur på eit sams territorium, nyttar det same språket, har eit sams økonomisk og politisk liv og har ei form for kulturell identitet knytt til ei sams soge. Ikkje alle nasjonar har skipa sin eigen nasjonalstat. I fleire land i Europa finst det to eller fleire

nasjonar, som t.d. i Noreg. Men gjennom dei nasjonalstatane nasjonane har bygt opp, har dei òg lagt visse rårer for livsvilkåra til folk. Livet til folk i Noreg er knytt til at me bur i landet Noreg. Dette artar seg på ymse vis. Me talar og tenkjer "norsk". Folk som er innflyttarar i Noreg vil over tid knyta identitetsband til den norske kulturen. Me har vårt sereige skuleverk, eit heilskapleg utdanningssystem med ulike skuleslag og fire universitet som dekkjer det Noreg treng av kompetanse. Me lever innånfor ein desentralisert økonomisk struktur, som, sjølv om han er under åtak, har lange røter i norsk søge. Me er eit folkeferd som har vore prega av egalitet. Folkeopplysning og ymse lekmannsrørsler har lange tradisjonar i Noreg.

Kva har så dette med EF å gjera? Vår påstand er at riv ein desse rårmevilkåra vekk, mister me den identiteten me har bygt opp trass kolonisering og union sidan 1500-talet. Den folkelege motstanden og skaparevna har i Noreg vore knytt anten til draumen om eit fritt Noreg (bondeoppreistane frå 1500-talet av) eller til den folkeleg-demokratiske politiske tradisjonen (venstrerørsle, den nasjonale rørsle, folkeopplysningsrørsle på 1800-talet og EF-kampen i 1972) som trer fram når dei store spørsmåla kjem på bana.

Det er langt til Oslo, men lengre til Brüssel....

I 1972 køyrte ein fram dette slagordet, eit slagord som framleis held. Ein finnmarking som vil tala makta midt i mot, må fly i tre timar for å koma til Oslo. Det er vanskeleg å verta høyrte i Oslo for folk som vil påverka den politiske kvardagen. Umogleg vert det om styre og stell vert flytt til Brüssel. Ein skal ikkje ha illusjonar om det norske maktapparatet, men heilt feil vert det om ein ikkje greier å skilja mellom kapitaloligarkiet i EF og vårt "parlamentariske demokrati", som er for søndagsskulen å rekna i høve til EF. I dag *finst* dei politiske og økonomiske verkemidla ein stat treng. Med norsk EF-medlemskap forsvinn dei. Om folk i Noreg ynskjer det, kan ein

gripa inn og styra sin eigen kvardag. I dag. I EF kan me gløyma den slags. Er ein fyrst kome inn, kan ein ikkje melda seg ut att. Og om ein likevel skulle gjera det, ville det vera praktisk umogleg. EF-landa vil verta heilt integrert i supermakta EF. Dei vil vera regionar i ei større eining. Det er like aktuelt for eit EF-land å melda seg ut av unionen, som for Trøndelag å melda seg ut av Noreg.

Kampen mot nasjonane i EF

Kampen for å bryta ned den nasjonale identiteten til nasjonane i Europa har vorte meir intensiv. EF har sete inn eit ideologisk åtak mot den nasjonale identiteten folk har for å erstatta han med ein sams europeisk identitet. EF-hymnen, EF-idrettslag og EF-flagg er berre overflatiske uttrykk for den ideologiske kampen som går føre seg. Born i EF skal oppsedast som EF-borgarar. Det inneber m.a. mindre morsmålsundervisning og fleire framandspråk, og redusert pensum i eiga soger. EF har jamvel produsert si eiga sogebok som omskriv den europeiske saga. Boka vart betalt av eit av EFs generaldirektorat. Denne boka er visstnok så skandaløst dårleg at ein ikkje vil nytta ho enno. Men slikt varslar den nye tendensen. For å gjennomføra unionsplanane og den indre marknaden, må ein også gjennomføra eit ideologisk hamskifte: eit ideologisk narrespel som skal sikre at folk ikkje lenger skal knyta identiteten sin til ein nasjon, og dermed ikkje lenger tru at eit folk kan styra seg sjølv.

Den nasjonale sjølvråderetten legg makta nær folk, noko som gjer det vanskelegare for kapitalkreftene å styre heilt etter sitt hovud. Rådeveldet på det nasjonale plan må vekk om kapitalkreftene i Europa skal få omforma Europa slik dei ynskjer. I nasjonalstatane finst mykje lovverk og anna regelverk som hemmar desse kreftene. Derfor ynskjer så mange at alle politiske avgjerder, alle lover, ja - all politisk makt - skal verta lagt til nye felles organ, lausrivne frå dei gamle nasjonale styringssystema. Resulatet vert at nasjonane i Europa mistar retten til å forma si eiga framtid.

STUTT OVERSYN OVER NASJONAL KAMP I NOREG FRAM TIL 1917

1700-Talet: Noreg: dansk koloni

Strilekrigen (1765)

Vestlandsoppreist mot skatteflåing. Bønder og fiskarar vøpna seg og samla seg i Bergen. Oppreisten resulterte i at fogden til dansk kongen betalte attende 9000 riksdalar til bøndene og fiskarane.

Lofthusoppreisten (1787)

Sørlandsbønder organiserte ei masserørsle mot skatteflåing og embetsmannsvelde. Kvar gong styresmaktene freista arrestera bondeleiaren Lofthus, tvang den vøpna bondehøaren dei til å sleppa han fri. Oppreisten fekk ringverknader andre stader i landet.

1800-talet: Grunnlov og norsk-svensk union

1814

Etter Kielfreden i januar 1814 vart Noreg gjeve bort til Sverige, men sjølvstendekjemparane godtok ikkje dette. Eidsvoldgrunnlova var i si tid ei av dei meir framskridne grunnlovene i Europa. Medan reaksjonen feide over Europa, brøyt Noreg med kolonipolitikk og skipa si eige nasjonalstat, så lenge det varte....

Kampen mot svenskeveldet

Utover på 1800-talet skjerpa kampen mot unionen seg. Helfta av regjeringa satt i Sverige, Noreg og Sverige hadde sams utanriksminister, utanriks- og handelspolitikk. Svenskekongen hadde vetorett i høve til norske stortingsvedtak. Riksrettsaka i 1884, med eit parlamentarisk styresett som resultat, konsulatsaka og brotet med Sverige i 1905 var alle lekk i kampen for nasjonalt sjølvstende.

Då Noreg nok ein gong vart ein fri stat, var det kampen for konsesjonslovene som sto i sentrum. Storkapitalen ville opna landet for utanlandsk kapital. Dei tapte den kampen. I perioden 1906-1917 sto statsminister Gunnar Knudsen og statsråd Johan Castberg i spissen for fleire viktige konsesjonslover som både tryggja nasjonal kontroll over fast eigedom og naturressursar i Noreg og som ga staten heimfallsrett m.a. til norske vassdrag. Industrikonsesjonslova av 1917 gjeld framleis og har vorte supplert med andre konsesjonslover, m.a. den ålmenne konsesjonslova av 1974 og petroleumslova av 1985.

EF OG AUST-AUROPA

Dei aust-europeiske folka har ei lang og vond tid bak seg. Men er det ei god tid som møter dei, no? Og kvifor var det ei vond tid? Var det sosialismen som undertrykte og utbytta folk? Er sosialismen daud?

At sosialismen er daud seier i allefall den vest-europeiske borgarlege pressa for tida. Borgarskapet er over seg av glede over det dei trur er sosialismen sin ende.

Men det var ikkje sosialisme det var snakk om i Aust-Europa fram til årsbyttet 1989/90. Ein gong (1917) gjorde arbeidarklassen i Russland opprør mot det undertrykkande tsarveldet. Det vart ein sosialistisk revolusjon. Når det vart kontrarevolusjon i Sovjetunionen er det stor usemje om. Nokre meiner det var på 1930-talet, på grunn av Stalin si prioritering av krigsproduksjon i staden for mat. Andre meiner sosialismen i Sovjet døydde med Stalin sin bortgang, og Khrutshjov sin inntreden på arenaen i 1950-åra. Det finst nok mange fleire meiningar og tankar kring årsak og tidfesting av kontrarevolusjonen i Sovjetunionen. Men noko er i allefall klårt; at det har vore ein kontrarevolusjon, og at det ikkje er noko sosialisme korkje i Sovjet eller i andre austblokkland i dag. Det er lett å slå fast det, men den sosiale nauda og ulikskapane mellom vanlege folk og byråkratar og andre maktpersonar skulle vera prov nok.

Sovjetunionen har vore den sterke makta i Warsawa-pakta. Denne supermakta har vore, og er kan henda enno, det største trugsmålet mot sosialismen, m.a. fordi den har nytta eit skinn av "sosialisme" for å løyna undertrykkinga og fascismen. Sovjetveldet si verksemd kallar vi sosialimperialisme.

No er Sovjet i krise, både som stat og supermakt. Dette gjeld indre tilhøve; m.a. dei baltiske statane kjempar for nasjonalt sjølvstende. Det er opprør i folket - mot matmangel, store økonomiske og dermed sosiale skilnader, komande arbeidsløyse osv. I tillegg er det store politiske motsetnader i "kommunist"partiet; der m.a. Jeltsin (vald til president i Russland våren 1990) har utfordra Kreml. Når det gjeld dei ytre tilhøva har Sovjetveldet "mist andlet" og prestisje p.g.a. invasjonen i Afghanistan. Sovjet har òg mist mykje av makta over dei andre aust-europeiske landa i Warsawa-pakta, i.o.m. dei nydemokratiske revolusjonane der 1989/90. Imperialismakta opplever òg stort internasjonalt press for militær nedrusting. Kort sagt kan ein seia at teikna på samanbrotet for sosialimperialismen er krisa i økonomien, krigen i Afghanistan og Gorbatsjov si perestrojka-line.

Men det er fleire som lir under den økonomisk krisa, og det mykje p.g.a. Sovjet si undertrykkinga og utbyttinga. Tak t.d. Polen; der er det ikkje snakk om økonomisk vokster, tvert i mot. Men no er målet vokster for ein kvar pris, likt med andre kapitalistiske land. Styresmaktene der har ein økonomisk rådgjevar frå "Vesten": Jeffrey Sacks (han fungerer òg som det same for Jugoslavia). Strategien går ut på at det ikkje finst nokon tredje veg, t.d. gjennom arbeidarråd. Økonomien skal knytast til Vest-Europa. Endringa må skje raskt: fri tevling og frie prisar; privatisering av statsverksemdar; devaluering (tilpassing til det internasjonale prinsnivået).

Konsekvensar av denne strategien er m.a. omfordeling av rikdom. Realinntekta i Polen er redusert med over 30% sidan januar 1990. Stendig fleire vert arbeidsløyse. (Då Aust-Tyskland og Vest-Tyskland gjekk inn i ein valutaunion, vart brått over 500.000 aust-tyskarar arbeidslause p.g.a. for sterk tevling frå vest-tyske verksemdar.) Elles fører den til samanbrot for subsidiert jordbruk, og utlandet kjøper opp eigedom og føretak og driv spekulasjon (ein driv ikkje handel for å vera snill mot folk, men for å tena pengar).

Invasjonen frå vest

Vestlege investorar èt seg inn i Aust-Europa, under dekke av økonomisk hjelp. I røynda er det utsuging. Den vestlege imperialismen er i full fart på veg inn i Aust-Europa, for å utnytta billig arbeidskraft og "letteare" produksjonstilhøve. Døme på det siste er manglande lovgjeving i høve til forureining og miljøvern. Styresmaktane i Aust-Europa kan mest ikkje gjera anna enn å gjeva fritt spelerom for vestlege investorar. Dei er så pressa at dei frie marknadskreftene vert sett på som einaste reelle utveg.

Aust - Europa og EF

Ved samlinga av dei to tyske statane kjem Aust-Tyskland inn i EF, og vert kan henda ein "vegsynar" for dei andre aust-europeiske landa. Og om dei ikkje er velkomne i EF på ei stund, vil dei uansett vera viktige "samhandlingspartnarar" for EF-imperialismen.

Filosofien bak EF sin indre marknad seier at produksjonen av ei vare vert flytt dit der ho pr. i dag kan verta produsert billigast, og der skal ho dessutan verta produsert i så stor mengde at stykk-kostnadene vert så låge som mogleg. Dette fører til at både menneske, varer, kapital og investeringar skal kunne flyttast til dei områda der produksjonen gjev mest profitt. Dette skulle vera eit godt argument for å innlemma landa i Aust-Europa i EF. Men den sosiale nauda og stagnasjonen i utviklinga i dei same landa vil kan henda vera ein bremsekloss, om ikkje folket og styresmaktene vil vera det.

" Eit samla Europa "

Det er mest utruleg kva for verkemiddel kapitalen tek i bruk, til inntekt for hjartesa si - profitt. Europeisk identitet, eit samla Europa, det nye Europa osv. Kapitalen fyrer opp under eurosjåvinismen, for å lokka folk til å tru at EF-marknaden er "tingen". Døme på dette er dei norske styresmaktene som nyttar slagordet "det nye Europa" som skalkeskjul for sniktilpassinga til EFs indre marknad.

Den veksande sosiale nauda, arbeidsløysa, matmangelen osv. er grobotn for nasjonale motseiingar og stor uro - òg i Aust-Europa. Dette kan føra til to alternative ytterkantar.

- 1) Næring til sjåvinisme og fascisme.
- 2) Klassekamp.

Det er ikkje mykje vi i Noreg får høyra om kva som skjer i Aust-Europa (t.d. i høve til nasjonale motseiingar og "gruvearbeidarborgarvernet" i Romania), og aller minst om kvifor det skjer. Likevel verkar det som om alternativ 1) er mest dominerande for tida. Men det politiske styret i Polen hadde truleg ikkje sete der, utan klassekampen i landet (sjølv om Walesa og co. har sveke både det utbytta folket og klassekampen). Dette nærer likevel von om alternativ 2).

Sosialismen er ikkje daud

Sosialismen er ikkje daud, så lenge tanken om den eksisterer, på tross av at den borgarlege pressa og dei Vest-Europeiske styresmaktene yndar å seia det. Sosialimperialismen er ikkje lenger så sterk som han var. Skalkeskjulet er i ferd med å verta rive ned. No er det på høg tid at det sosialistiske alternativet til kapitalismen vert synleggjort. Fordi om sosialismen i t.d. Sovjet og Kina slo feil, tyder ikkje det at sosialismen er ein gal eller ugangbar veg. Det tyder berre at

ein kontrarevolusjon er fullt mogleg, om tilhøva er lagt til rette for det. T.d. om det vert mogleg for ein ny herskarklasse (t.d. parti og byråkrati) å utbytta og undertrykka resten av folket.

Aust-Europa mot EF

EF er ikkje noko alternativ for noko land, heller ikkje for landa i Aust-Europa. Det ville berre ført til verre økonomiske og sosiale tilhøve enn det som alt er der.

Hovudmålet for dei aust-europeiske nasjonane bør vera reelt sjølvstende og størst mogleg økonomisk sjølvberging, ikkje svinebinding under ein ny imperialistisk supermakt.

Det indre marked

Die Zeit

EFs INDRE MARKNAD

Ein marknad høyrer ut som eit stort torg der folk som har noko å selja kan by fram varene sine og dei som ynskjer kjøpa noko kan få det dei treng; ein stad der folk handlar som likeverdige og der alle får dekkja behova sine. I røynda kan ein ikkje sjå marknaden, men konsekvensane vil ein merka - på kroppen.

Kva er den indre marknaden (IM)?

EF har som mål å skapa ein sams marknad innanfor EF-området. I dag finst det tolv nasjonale marknader. Dei fysiske, tekniske og økonomiske grensene mellom desse skal bort innan 1992. Det som skal stå att er ein marknad med 320 millionar menneske. Dette vert den største einskildmarknaden i verda. USA har t.d. 100 millionar færre menneske. Målsetnaden er sjølvsagt å tevla med USA og Japan som førebels er dei sterkaste aktørane på verdsmarknaden.

Dei fire fridomane

Den indre marknaden er bygd på marknadsgrunnlova "dei fire fridomane": fri flyt av arbeidskraft, varer, tenester og kapital.

Ordet "fridom" er tvitydig: her er det snakk om fridom for kapitalen. I EF taler ein no t.d. om fri flyt av personar, ikkje arbeidskraft, for å gjera det litt meir "humant". I røynda er det likevel slik at det er arbeidskrafta som kan flyttast dit kor det finst kapital. Om ein danske har lyst til å busetja seg i Sør-Spania, vil ho kunna gjera det utan juridiske hindre, men det er ikkje visst at det finst arbeid til henne der nede. Det som

kan skje er at folk kan verta "tvangsflytta". Om det t.d. er for dyrt å produsera noko oppe i nord, må nordbuarane pent finna seg i å flytta sørover til Sentral-Europa kor euro-kapitalen er konsentrert.

Ein føresetnad for å realisera dei fire fridomene er å fjerna grensene mellom dei nasjonale marknadene som framleis finst i EF.

Nedbygging av grenser - kva tyder det?

Når ein taler om å "riva" dei fysiske grensene mellom einskildmarknadene, taler ein om å fjerna grensekontrollen mellom dei ulike landa. Dette vil ein gjera for at varer, biler og arbeidskraft kan flytta seg frå eit land til eit anna utan hindringar.

Men dette gjeld berre halvveges. Det er ikkje slik at alle folk kan flytta uhindra. Om du ikkje er EF-borgar, men t.d. tyrkisk gjestearbeidar i Tyskland, må du pent stoppa ved grensa. Berre EF-borgarar skal kunna vifta med EF-passet sitt og passera uhindra.

Narkotikatransporten over grensene er eit anna problem knytt til grensekontrollen. Ein del EF-borgarar vil nytta den nyvunne "fridomen" til å ta med seg stoff over grensa frå t.d. Nederland utan trugsmål frå tollarane om dei fysiske grensene verkeleg vert fjerna. Til dette seier EF-byråkratane at dei sjølv sagt ikkje skal leggja ned grensepolitiet. Men om ein skal halda oppe den relativt strenge kontrollen som finst i mange land i dag, vil dette føra til fysiske hindre ved grensene. Det tyder at trailarar som kryssar ei grense vil møte fleire hindringar enn om transporten gjekk mellom Hamburg og Köln. Her har EF skapt eit problem for seg sjølv som vert vanskeleg å løysa om ein vil ha bukt med t.d. narkotikasmuglinga EF-landa mellom.

Økonomiske grenser tyder i dag i hovudsak ulik toll- og avgiftspolitikkk samt andre handels-proteksjonistiske tiltak.

For at varer og tenester skal kunna flyta fritt, må ein ha eit einsretta avgiftssystem. Grensetollen må sjølvstyk vekk. Sams ytre tollgrenser og ingen indre tollgrenser er ein føresetnad for ein indre marknad. Noreg som er ein marknad kan t.d. ikkje innføra toll på varer som vert produserte i Trondheim og selde i Oslo. På den indre marknaden kan ein heller ikkje leggja toll på varer som er produsert i Italia og som seljast i Kjøbenhavn. Konkrete utslag av denne einsrettinga (kalt "harmonisering" på EF-språket) vil for Noregs del tyda at høgavgiftsvarer som alkohol og tobakk vil bli billigare, med tilsvarende avgiftstap for staten om Noreg vert med i EF. I Danmark reknar ein med eit inntektstap på fleire ti-tals milliardar i året. Dette er enorme tal. Ein kan berre gissa kva tap Noreg vil lida.

Dei verkemidla ein nasjonalstat i dag har til å påverka produksjonsmønsteret, forbruksmønsteret, busettingsmønsteret og den økonomiske fordelinga mellom innbyggjarane vil meir eller mindre forsvinna i og med den indre marknaden. Alle føretak innanfor EF skal t.d. fritt kunna tevla om offentlege anbod. I dag vel ein helst nasjonale føretak i dei fleste land. Dette har alt vore sete på spissen i Danmark. Danskane skulle byggja bru over Store-Belt og ga oppgåva til eit dansk selskap. Eit fransk storkonsern protesterte av di tilbodet deira var betre. For å slippa rettssak for EF-domstolen, gjekk Danmark med på å betala ein enorm skadebot til det franske selskapet. For Noregs del kan ein lett sjå at norske selskap vert for dyre andsynes dei store kontinentale selskapa, som vil få alle offentlege utbyggingsoppgåver om me vert med i EF. I dette perspektivet, er det merkeleg at store delar av norsk næringsliv nærast samrøystes går inn for norsk EF-medlemskap.

I samband med at dei økonomiske grensene vert rivne, vil dei distriktpolitiske verkemidla forsvinne. I Noreg har me eit ujamnt arbeidsgjevaravgiftssystem. I Nord-Noreg betaler arbeidsgjevarane langt mindre enn i dei sentrale stroka sørpå. Store deler av det økonomiske livet vårt er regulert på eit nasjonalt plan. Til no har me hatt eit nasjonalt elektrisitetssystem, som diverre no delvis vert privatisert. Me har ei konsesjonslovgjeving som var eit viktig nasjonalekonomisk verkemiddel etter unionsoppløysinga i 1905. Dette vil ikkje berre forsvinna om me vert med i EF. Me er jamvel i ferd med å gje frå oss desse verkemidla til den europeiske storkapitalen gjennom EØS-tingingane.

Tekniske grenser, kva er no det? Når ei vare vert produsert i eit land, skal ho i fylgje Cassis de Dijon-prinsippet kunne seljast på heile EF-marknaden. Om eit land har reglar om merking av kreftfårlege stoff som andre land ikkje har, må ein retta seg etter dei sams EF-standardene. Danmark har t.d. fleire stoff enn EF på si kreft-liste. Etter ein dom i EF-domstolen, måtte danskane fjerna varsellappane frå ein del importerte kjemiske varar. Sjølv om danske forskarar veit at stoffa er kreftframkallande, hadde ikkje danskane lov til å gjera forbrukarane merksame på det, av di det ville verka "konkurransevridande." Kort sagt: om eit land har serskilte reglar om produktkontroll og produktvarsling, kan desse reglane koma i konflikt med EF-standardene. I slike høve, er det dei nasjonale reglane som må vika.

Konsekvensar av den indre marknaden

At EF vert meir tevfør på verdsmarknaden er det ikkje tvil om. Trass i det syner det seg at den produktivitetsvoksteren det vert tala om frå og med 1993 ikkje er så stor. I Checchini-rapporten oppsummerer EF sjølv at ein reknar med ein eingongsvokster på mellom 4% og 6%, jf. tabellen på neste side.

Fjerning av grensehindringar	opp til 0,3%
Avvikling av andre hindringar	opp til 2,4%
Stodriftsføremun	opp til 2.1%
Redusert monopolprofitt ved <u>auka konkurranse</u>	<u>opp til 1,6%</u>
Totalt	4,3 - 6,4%

I klårtekst tyder dette at ein ventar å koma opp på det BNP-nivået som ein elles ville ha nått i t.d. år 2000 alt i 1999. Ein hoppar altså eit år fram, det er alt. Denne lille eingongs-voksteren kan sjølvstekt ikkje vera heile grunnlaget for den ekstreme omstillingsprosessen EF har satt i gang. Det som verkeleg tyder noko, er dei åtaka ein kan setta inn mot den europeiske arbeidarklassen, småbønder, dei som arbeider i offentleg sektor og dei som ikkje har noko arbeid. Når grensene vert bygd ned og det økonomiske regelverket vert einsretta ("harmonisert") må også prisen på arbeidskrafta harmoniserast. I Noreg har ein godt organisert arbeidarklasse kjempa til seg rettar, gode fagutdanningar og faglege standarder samt relativt høge løningar. I Sør-Europa er dei tilsvarande dårleg stilt. Kven trur kapitalen vil konsentrera seg om områda i nord når arbeidskrafta er billig og dårleg organisert i sør? For at det i det heile teke skal vera jobbar att i nord, må ein selja seg tilsvarande billig. Det tyder færre sosiale og faglege rettar, lågare løn, mindre velferd, meir kontraktørverksemd, hardare skiftordningar, auka arbeidsløyse, o.s.fr. Det trygdesystemet som EF legg seg på, er tufta på at folk må vera i arbeid for å få rett til trygd. I Noreg har det til no vore motsett: Om du bur i Noreg, har du automatisk sosiale rettar. Utkantane i Europa vil ikkje kunne overleva av di næringslivet og jordbruket der ikkje vil vera effektivt nok. Samstundes føreset EF ei rasering av offentleg sektor, som òg vil bidra til å rasera utkantane. Om eit land i EF ynskjer halda oppe eit desentralisert nærings- og busettings-mønster, vil dei ikkje få "lov" til det, av di subsidiar og andre serordningar reknast å vera "konkurransevridande". EFs eige subsidiefond - som skal kanalisera kapital til utkantane i EF - vil aldri nå distrikts-

Noreg av di dei norske distrikta ikkje er så "naudstilte" som t.d. dei greske og portugisiske.

Den andre store konsekvensen av den indre marknaden vil vera den ekstreme rovdriften på miljøet. Berre nedbyggjinga av grensene mellom EF-landa tyder 30-50 % auka avgassutslepp frå biltrafikken, med enorme forureiningsproblem som resultat. Når ein vare vert produsert der det er billigast og så seld der kor den får høgast pris (det komparative føremunsprinsippet) kombinert med eigne planleggingsystem for å minske lagerkostnadene (just in time-planning), tyder det auka biltrafikk og auka utslepp. Dette har EF sjølv innrømme i ein rapport om miljøkonsekvensane av den indre marknaden. (Task Force Report) EFs problem er at ingen grøn bølge eller miljøtiltak vil kunna løysa dette. Det ligg innebygd i dei fire fridomane at biltransporten vil måtta auka med dertil høyrande forureiningsproblem.

EFs landbruk er effektivt, meir effektivt i kroner og øre enn det norske. Jordbruk i EF = føretaksverksemd. Men med slik drift vert miljøet taparen. Jordsmonnet i Europa tåler ikkje det effektive jordbruket. Ekstrem jorderosjon og forureining vert resultatet. Ineffektive jordbruksområde - som store delar av Noreg - vert lagt brakk, og jordbruket konsentrert og intensivert der det på kort sikt løner seg. Dette skjer i ei tid då vitenskapen for lengst har peika på at forureininga er i ferd med å øydeleggja kloten, og mat- og naturressursane snart ikkje ein gong på papiret kan dekkja behova til verdas folk.

Det er på desse to områda - miljøforureining og leve- og arbeidskåra til folk i EF - den indre marknaden får størst interne konsekvensar. Når det gjeld eksterne konsekvensar - m.a. tilhøvet til den tredje verda - er dette teke opp andre stader i dette heftet.

UTDANNING, FORSKING OG EF

" Dagens ungdom er morgendagens ektefødte euroledere, som først og fremst skal sørge for at Europa blir verdens ledende økonomiske sentrum, fullstendig frigjort fra nasjonale skillelinjer ".

Dette uttalte direktøren ved eit av Englands største universitet til Dagens Næringsliv 15.juli 1989. Utdanning og forskning er den reidskapen monopolkapitalen i EF vil nytta for å tevla ut industrien i andre land og for å verta den leiande imperialismakta økonomisk og militært.

27.juni 1986 underteikna Noreg ei råmeavtale for del-taking i EFs forskningsprogram. Etter dette har Noreg knytta seg til ei rad program, som informasjonsteknologiprogrammet ESPIRIT og teknologiprogrammet COMETT II. Samstundes som norske universitet er lukka og utdanninga vert rasert på grunn av nedskjeringar, kastar det norske borgarskapet store summar inn i prosjekt som ikkje er retta inn på nasjonale behov.

Eurosjøvinisme

Den statleg nedsette "Arbeidsgruppa for utdanning og EF" (ARUTEF) har no lagt fram innstillinga si og har mellom anna framlegg om norsk medlemskap i EFs gigantprogram ERASMUS. Programmet omfattar utveksling av lærarar og studentar (10% av studentmassen) ved universiteta og harmonisering av utdanningssystemet. Universit som vert med i ERASMUS skal inngå avtaler - i eit europeisk universitetsnett - som skal sikra desse måla. Studentutveksling tyder at ein student skal vera i eit anna EF-land i 3 til 12 månader. So lenge Noreg ikkje er medlem av EF er påverknaden på programmet minimal. Samstundes er det lite informasjon og offentleg ordsifte om dette.

Kvifor slik hastverk? - og kvifor vert desse avtalene inngått nett no? EFs indre marknad (IM) vert ein realitet 1.januar 1993; eit EF utan indre grenser - Europas Sameinte Nasjonar. Noregs forhandlingar med EF gjennom EFTA om EØS-avtalen (Europeisk Økonomisk Rom) er ein del av planane til den vest-europeiske storkapitalen om økonomisk verdsherredøme i striden mot USA og Japan. Under arbeidet med å realisera IM har EF møtt motstand og mange hinder på vegen. Nasjonal-kjensla skal ryddast or vegen og verta skifta ut med ein sams europeisk identitet for å skapa ein ny ideologi; *EUROS-JÅVINISMEN*. Denne tanken er ikkje heilt ny, men no skal han setjast i høgsetet og vil i sin konsekvens enda i sjåvinisme, for EF er grunna på ein kapitalistisk økonomi og utbytting av den 3.verda. Og her vert hegemoniet om dei intellektuelle avgjerande. Studentar og lærarar skal - som det heiter i ERASMUS-programmets formålsparagraf - vinnast for "tanken om et Borgernes Europa". Både ERASMUS og YES (Ungdom for Europa, eit utvekslingsprogram for ungdom) har dette formålet.

ERASMUS

I Flatin-rapporten " Mottak av utenlandske studenter, studentutveksling og internasjonalisering " (NOU 1989:13) heiter det at med norsk deltaking i ERASMUS skal minst 10% av studentmassen i Noreg ta del i studentutveksling, og norske lærestader vil ta imot tilsvarande tal frå EF-land. Når Flatin-rapporten på same tid har framlegg om ein sterk reduksjon av studentar frå den 3. verda, er eurosjåvinisme den rette nemninga på denne politikken. I tillegg er sjølv idéen om ei "standard" utvekslingstid problematisk og tek ikkje omsyn til individuelle behov. Det er som om byråkratane ser for seg eit varebyte, jmf. omgrepet "utveksling". Ved tildeling av ERASMUS-stipend vert økonomisk-administrative og teknologiske fag prioritert framfor humanistiske fag. Då vert ikkje valet av studieretning fri. I seg sjølv er student-utveksling - spreiding av viten - positivt. Men kvifor skal ikkje denne utvekslinga vera fri, og kvifor skal ho vera avgrensa til EF. Kva med resten av verda?

Men ERASMUS er meir enn studentutveksling; målet er full harmonisering av dei nasjonale utdanningssystema: sams pensum, opptakskrav, gradstruktur og eksamensvitnemål. Knytta til ERASMUS skal LINGUA-programmet løysa problema kring felles språk. Det inneber undervisning på engelsk. Alt no vert det det planlagt undervisning på engelsk ved norske universitet. EFs karaktersystem ECTS vil nytta karakterskalaen 1,2,3 og 4. Noko som vil stå i motstrid til alternative evalueringsformer som finst på norske universitet.

Ei tilpassing til dei aktuelle gradsystema i EF gjennom ERASMUS-medlemskap vil føra til ei nedkorting av den norske cand.mag-graden med opptil 1 år. Resultatet er eit meir straumlineforma og oppstykkastudium som gir mindre rom for djubdestudier.

Yrkesutdanning

For å sikra "fri" flyt av arbeidskraft (ein av EFs såkalla fire "fridomar") skal eksamen frå eit land i EF utan vidare godkjennast i eit anna land, heiter det i rapporten til ARUTEF. Rapporten legg òg vekt på at "EFs ministerråd har vedtatt 12 konkrete direktiv om gjensidig anerkjennelse av høgere yrkeskompetansegivende utdanning". Desse direktiva gjeld yrkesgrupper som legar, veterinærer, jordmødre, sjukepleiarar, arkistar, farmasøutar, frisørar og advokatar. Eit samordningsdirektiv for å harmonisera utdanningane innhald og lengde er alt vedteke av EFs politiske organ. Desse direktiva er overordna nasjonale lover i EF. I 1991 trer EFs generelle direktiv om godkjenning av vitnemål i kraft: alle yrker som krev 3-årig utdanning eller meir på universitet- og høgskulenivå fell inn under dette direktivet. Døme på slike yrker er advokatar, lærarar og ingeniørar. Dette gjeld altså yrkesutdanningar. Tevlinga om arbeid over landegrensene vil føra til lågare lønsnivå over heile lina. Slik vil portugisiske ingeniørar sitt

lønsnivå kunne verta ein mal andre land vil fylgja. ARUTEF har framlegg om at Noreg skal inngå ei avtale med EF om "gjensidig anerkjenning av høgere yrkeskompetaansegivende utdanning av tre års varighet eller mer."

Spørsmålet om generell akademisk godkjenning av studiar og eksamensvitnemål, som t.d. innan universitetsfag utover embedstudia, er ikkje formelt vedteke enno. Men dette vert sikra gjennom ERASMUS-programmets målsetnad om å få til ei harmonisering og innanfor desse studia. Slik vil det t.d. på historiefaget finna stad ei oppprioritering av europeisk historie på kostnad av kolonihistorie og norsk historie.

Fagutdanning

Innan fagutdanninga har EF-kommisjonen lagt fram eit forslag til eit generelt direktiv om gjensidig godkjenning av fagutdanning svarande til både vidaregåande skules nivå og til høgare utdanning med ei lengde på mindre enn tre år. Direktivet er venta satt i verk i 1991.

Eit system for å samanlikna fagutdanningar ved hjelp av ein utdanningskode er no under utarbeiding. Målet er å gi tilbod om eit sams "utdanningspass" som kvalifikasjonsprov for arbeid i alle EF-land. Innan 6 område for fagopplæring vert det no konkret arbeidd med dette: Hotell- og service-næringane, bilindustrien, bygg- og anleggsbransjen, jord-bruket, elektroindustrien og tekstilindustrien. Den norske arbeidsgruppa kjem med framlegg om at norsk tilslutning til CEDEFOP (som er organet for gjennomføring av fagutdannings-programma i EF) bør kunne finna stad "i tilknytning til deltakelse i disse programmene". Samstundes er det kome framlegg om norsk deltaking i PETRA - som òg er eit program for korte fagutdanningar. Dette prosjektet legg vekt på utveksling av yrkeslærarar, vurdering av yrkeskvalifikasjons-system i dei ulike landa og å skapa nettverk mellom dei ulike prosjekta innan yrkeutdanning over grensene.

Det er skremmande at den statlege ARUTEF-gruppa ikkje har gått inn på dei negative konsekvensane av sine forslag i det heile! Rapporten er såleis inkje anna enn eit bestillingsverk frå EF-kapitalen. I rapporten skin det tydleg igjennom at fri flyt av arbeids-kraft - som er eit av hovudelementa i EFs indre marknad - er viktig for borgarskapet i Noreg: " Av hensyn til utenlandske arbeidere i Norge såvel som til norske fagarbeidere i utlandet har vi behov for å kunne sammenlikne utdanningsnivået." Det s.k. Blegen-utvalget vil i si komande innstilling ha framlegg om reformar i strukturen i den vidaregåande skulen i Noreg etter desse retningslinene.

Ålment er åtalet på fagutdanningane som no finn stad her i landet ein lekk i tilpassinga til EF. EF-førebuande tiltak på område etter område syner at dette er borgarskapets taktikk for å få oss inn i EF, bakvegen - jamfør åtalet på heis-montørane og avprofesjonaliseringa av helsefagutdanningane etter forslag frå Hernes-utvalet. Kortare fagutdanning og mindre løn er det som ventar desse yrkesgruppene. Samstundes står "velferdsstaten" og offentleg sektor for fall. Dette vil råka den kvinnelege delen av det arbeidande folket serskilt. Dette er planar som alt no er i ferd med å verta realiserte og innanfor råma av EØS-avtalen!

ARUTEF har òg framlegg om ein rad andre tilpassingar som plassen her ikkje tillet at me går inn på. I sum vil det nasjonalt inretta utdanningssystemet stå for fall om desse framlegga vert sett ut i livet og det utan at Noreg får påverka utforminga av programma.

VIP og EF-tilpassing

Finst det nokon samanheng mellom dei omfattande omstillingane av dei norske universiteta det siste året og EF-tilpassinga?

Det som oftast går igjen i omstillingsplanane og serskilt i det nye plansystemet "virksomhetsplanlegging" (VIP) er omgrepet "internasjonalisering". Hernes-rapporten "Med viten og vilje" legg vekt på dette. Rapporten kom i 1987 og vart fylgt opp av Flatin-rapporten i 1989. VIP skal sikra staten meir styring av universiteta og gi han eit verkemiddel for å omstilla institusjonane til samarbeid mellom universitet og privatkapitalistiske føretak.

Ei rad samanslåingar av fag under dekke av "behov for tverrfaglighet tilpasset dagens behov" har funne stad trass protestar frå fagmiljøa. At fagsamanslåinga har vore avgjort ovanfrå utan fagleg og vitskapleg argumentasjon synar at andre motiv ligg attom. Hernes-komiteén grunngir då òg behovet for storinstitutt med at "særleg de forpliktelser som mer organisert forskerutdanning medfører, krever et visst minstevolum" (s.152). Forskarakademi skal verte oppretta som "en egen studie- og forskningsadministrasjon fra og med hovedfagsnivå" og vidare: "at det etableres ordninger for at faglig personale i den regionale sektor, instituttsektoren og i næringslivet kan knytte seg til programmene ved universitetenes forsker-akademier." Akademisk fridom - fridom til sjølv å velja tema og kven forskninga skal tena - vert bytta ut med "organiserte forskningsprogram".

Noregs nylege medlemskap i COMETT II er ein lekk i privatiseringa av forskning og utdanning. COMETT er eit EF-program for samarbeid mellom universitet/høgskular og industri på teknologiområdet og har desse innsastområda:

- * utvikling av eit europeisk nettverk av utdanningsprosjekt i tråd med det kapitalen treng.
- * gjensidige utvekslingstipend mellom universitet og industri irekna opphald ved eit industiføretak som ein del av utdanninga.
- * fellesprosjekt mellom universitet og industri om etterutdanning og fjernundervisning.

Konsekvensar

VIP og organisert forskarutdanning er med andre ord eit verkemiddel for å knyta norske universitet til m.a. COMETT-programmet - til kapitalens forskingsbehov.

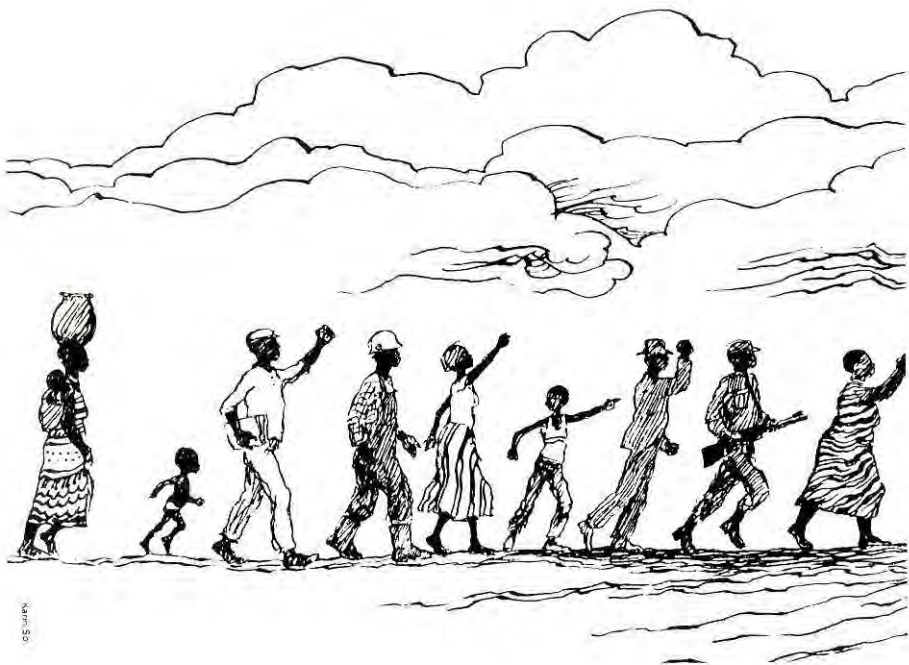
Kapitalkreftene har styrka verksemda si på universiteta dei siste åra. Døme er Forskningsparken ved Universitetet i Oslo og Høgteknologisenteret i Bergen. Konsekvensane er omprioritering frå grunnforskning og forskning som kan vera til nytte for folk flest til oppdragsforskning for næringslivet.

Samstundes vert dei lange djubdestudia og fagstudia sete under åtak. På dei historisk-filosofiske fakulteta har ein fått dei såkalla "områdestudia" (t.d. Vest-Europa studium) kor grunnfaget er erstatta av semesteremne og "anbefalt studievei".

Meir enn nokon gong trengst det ei rørsle av studentar som stiller parolen "forskingen i folks teneste" opp imot borgarskapets marknadsretta utdanning. NKS vil difor oppmøda til forskning som t.d. tener striden mot EF.

Eit norsk EF-medlemskap vil føre til endå meir sentralisering av utdanningsinstitusjonane, liksom Hernes-utvalet går inn for samanslåing av ei rad høgskular i distrikta. Det same finn stad i grunnskulen og vidaregåande skule. Dette vil auka fråflyttinga frå Nord-Noreg serskilt og distrikts-Noreg ålment. Truleg vil me oppleva at dei beste forskarane og lærarane, og dei økonomiske ressursane, strøymar til nokre velkjende universitet i sentrum av Europa. Desse utdannings-institusjonane vert A-institusjonar, medan norske høgskular og universitet vert B-institusjonar - med færre ressursar og lågare kvalitet og prestisje. Me kjenner dette systemet mellom anna frå USA, og veit kva konsekvensar det har fått.

Både den førre og den sitjande regjeringa står for ein utdannings- og forskingspolitikk som har som mål å føra Noreg inn i EF. Ein politikk som er kjennemerkt av ei rad EF-førebuande tiltak for å vinna hegemoni mellom intellektuelle for norsk medlemskap i den nye EF-imperialismakta og som vil riva grunnen or velferdgoda i Noreg.

STOL PÅ EIGNE KREFTER - SEI NEI TIL EF!

Norsk sjølvråderett har stått, og står framleis, i sentrum for kampen mot EF. Slik var det i 1972, og slik er det i dag. Det var ein bitter kamp i 1972. Det norske samfunnet kunne ikkje halda fram som før etter ein eventuell nei-siger. Mange hadde visjonar om korleis det skulle verta: eit desentralisert samfunn tufta på deltakande demokrati, tilnærma sosialistisk, slik skulle det bli i Noreg om me klarte å halda EF frå livet. Distrikts-Noreg skulle få si oppreising.

Det gjekk annleis.

EF - motstanden treng visjonar

EF-kampens taparar i 1972, ja-folket, heldt fram med å styra Noreg som om ingenting hadde hendt. Noreg var framleis eit kapitalistisk land med eit godt tilhøve til EF-landa. EF på si side vart ikkje straks det trugsmålet mot sjølvrådet til dei enskilte medlemslanda som Nei-folket hadde hevda. No tok ikkje nei-folket feil i 1972. Det var berre det at integrasjonsprosessen i EF tok litt lengre tid. Fyrst i dag er EF i ferd med å få si endelege form, og det er klårt for alle som vil sjå at trugsmålet mot sjølvrådet er røyneleg nok.

Utviklinga i EF gjer det stadig vanskelegare å halda ved like Noreg som ein velferdstat og samstundes vera økonomisk integrert i Vest-Europa. Me får ein "tøffare" kapitalisme i Noreg med nedbyggjing av velferdsgoda som eit resultat. Om ikkje lenge vil det vera omogeleg for det norske borgarskapet å stå utanfor EF. Tilpasninga gjennom EØS er berre eit steg på vegen.

Denne utviklinga gjer det naudsynt for EF-motstandarane å føra fram visjonane om ei alternativ utvikling for Noreg med lang større tyngde i dag enn i 1972. "Norsk sjølvråderett" må få eit konkret innhald som er noko meir enn berre å halde på

"status quo". Dei leiande kreftene på ja-sida har i dag eit større behov for tilknytning til EF enn i 1972. Eit nei til EF-tilknytning må på si side føra til eit røyndleg maktskifte i Noreg.

Kva slags visjon treng me?

NKS kan ikkje gje eit uttømmmande fasit-svar på det. Visjonen må springa ut av røynsler; røynslene frå folks kamp mot rasering av velferdsstaten, mot nedleggjing av distrikts-Noreg, mot utholing av konsesjonslovgjeving, mot storkapitalens øydeleggjing av det menneskelege og naturlege miljø, mot ein rasistisk innvandringspolitikk osb.

EF-tilhengjarane spør ofte om me har noko alternativ til EF-medlemskap; ikkje avdi det vantar alternativ, men avdi det er eit godt retorisk poeng. For alternativa kan ikkje leggjast fram som einstavingsord. Når ein spør etter alternativ til EF kan ein ikkje svara "Sverige!". Men vantar alternativ til EF-medlemskap? Nei, tvert om så finst knapt grenser for tenkjelege alternativ utanfor EF. Nett det er poenget med den nasjonale sjølvråderetten: Han gir oss høve til å velja sjølve kva samfunn me ynskjer; høve til å velja utan å vera bunden av dei fire marknadsfridomane og EF-kommisjonen. Alternativet til EF er ikkje ei pakkeløysing som avgrensar det høvet me har til å velja, til å skapa eit samfunn etter eigne ynskje. Derfor kan ein ikkje lett vint avklara kva alternativet er, utan fyrst å spørja kva samfunn me ynskjer. Det er heller ikkje nokon garanti om me stiller oss utanfor EF - den lærdomen kan me draga etter at EF-tilhengjarane har styrt landet etter marknadspolitikken til EF, sjølv etter at folket sa nei i fyrre EF-røysting.

Om me spør kva samfunn me ynskjer, spør me samstundes om EF er noko alternativ. Er EF eit alternativ til:

- * rein luft, vatn og jord?
- * retten til arbeid/utdanning for ungdom?
- * at folk skal ha rett til å gjera nytte for seg?
- * å byggja samfunn folk er knytt til - i staden for storsamfunn folk lyt flytta til etter kvar kapitalen får mest forteneste?
- * sosial tryggleik?

Eller treng me ikkje alternativ til dette, men tvert om alternativ som sikrar desse rettane, ubunde av dei fire marknadsfridomane? Om me ynskjer eit samfunn som tryggjer desse rettane lyt me spørja oss korleis me skal få det. Då spør me samstundes kven som skal styra samfunnet.

I Tyskland og Italia har dei teke konsekvensen av EF-medlemskapen, og ein talar i dag om "den politiske klassen", dvs. dei toppane i politikk og næringsliv som styrer samfunnet. Her i Noreg stridde me i si tid fram sjølvstendet mot ein slik politisk klasse, embedsmannsstaten i fyrre hundreåret. Derfor har det vore naturleg her i landet å meina at alle innbyggjarar har same retten til å vera med i samfunnsordskiftet og arbeida, t.d. gjennom organisasjonar, for det samfunnet ein ynskjer.

Vilkåra i dag er noko annleis, men ideala frå sjølvstendestriden fram mot 1905 - at det er folket som skal avgjera sin eigen lagnad - skulle det knapt vera grunn til å gå bort frå, sjølv om somme meiner å sitja inne med "alternativ" dei vil tre ned over hovudet til folk, i staden for at folk óg i framtida skal ha høve til å finna fram til og velja mellom ulike alternativ.

Somme spør óg etter alternativ til overnasjonalitet. Her er svaret enkelt: *Samarbeid*. Me trur ikkje overnasjonaliteten til EF tener til noko i høve til dei utfordringane verdsamfunnet

møter i dag. Disse utfordringane kan ein einast gjera noko med ved forplikande internasjonalt samarbeid mellom sjølvstendige nasjonar - i og utanfor Europa. Det er ikkje noko gale med overnasjonalitet i seg sjølv, men i tilfelle lyt det vera tala om overnasjonalitet på klart avgrensa område, t.d. miljøpolitikk. Ein overnasjonalitet som sikrar rørslefridomen til kapitalen tener sjølvsgatt kapitalinteressene, men er det motsette av å løysa utfordringane i verdsamfunnet.

Sosialisme

Sjølv om NKS meiner me vil vera tente med å avvisa "anschluss" til fellesmarknaden, trur me ikkje dette åleine vil løysa dei innebygde motseiingane i samfunnet. Noreg er ein del av eit imperialistisk verdsystem der kapitalakkumulasjon er gjeldande grunnlov. Einaste måten å sikra eit samfunn som byggjer på rettane til vanlege folk er å bryta med verdsystemet gjennom at folk grip makta sjølve i sine eigne land gjennom ein sosialistisk revolusjon. Men til den politiske kampen her i landet har nådd så langt, vil me arbeida mot at kapitalen får ein rørslefridom som tek frå Noreg høvet til å styra kapitalrørslene.

VEL SIDE!

Meld deg inn i NKS

SKRIV TIL:

NKS

Gøteborggt. 8

0566 Oslo 5